תורה נבֿיאים וּכתובֿים
תּרגום ייִדיש פֿון יהואש

הוֹשֵעַ

א 1 דאָס וואָרט פֿון גאָט וואָס איז געווען צו הוֹשֵעַ דעם זון פֿון
באֵרין, אין די טעג פֿון עוזִיָה, יוֹתָם, אָחז, יחִזקִיָה, די מלכים פֿון
יהודה, און אין די טעג פֿון יָרָבעָם דעם זון פֿון יוֹאָשן, דעם מלך פֿון
ישׂראל.

2 דאָס ערשטע וואָס גאָט האָט גערעדט צו הוֹשֵעַן, האָט גאָט
געזאָגט צו הוֹשֵעַן:

גיי נעם דיר אַ ווײַב אַ זוֹנה,
און קינדער פֿון אַ זוֹנה,
וואָרום מזַנה טוט מזַנה זײַן דאָס לאַנד,
אַוועק פֿון הינטער גאָט.

3 איז ער געגאַנגען און האָט גענומען גוֹמֶר די טאָכטער פֿון דִבלַימען,
און זי איז טראָגעדיק געוואָרן, און האָט אים געבאָרן אַ זון. 4 און
גאָט האָט צו אים געזאָגט:

רוף זײַן נאָמען יִזרְעֶאל,
וואָרום נאָך אַ קליין ווײַלע,
און איך וועל זיך רעכענען פֿאַר דעם בלוט פֿון יִזרְעֶאל
מיט דעם הויז פֿון יֵהוא,
און איך וועל פֿאַרשטערן די מלוכה
פֿון דעם הויז פֿון ישׂראל.

5 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועל איך צעברעכן דעם בויגן פֿון ישׂראל אין טאָל יִזרְעֶאל.

6 און זי איז ווידער טראָגעדיק געוואָרן, און האָט געבאָרן אַ טאָכטער. און ער האָט צו אים געזאָגט:

רוף איר נאָמען לֹא-רוּחָמָה,
וואָרום איך וועל מער ווידער ניט רחמנות האָבן

ב 1 און די צאָל פֿון די קינדער פֿון ישׂראל
וועט זײַן אַזוי ווי די זאַמד פֿון ים,
וואָס קען ניט געמאָסטן און ניט געציילט ווערן;
און עס וועט זײַן,
אָנשטאָט וואָס צו זיי פֿלעגט געזאָגט ווערן:
איר זײַט ניט מײַן פֿאָלק,
וועט צו זיי געזאָגט ווערן:
קינדער פֿון דעם לעבעדיקן גאָט.
2 און די קינדער פֿון יהודה און די קינדער פֿון ישׂראל
וועלן זיך אײַנזאַמלען אין איינעם,
און זיי וועלן זיך מאַכן איין הויפּטמאַן,
און זיי וועלן אַרויפֿגיין פֿון דעם לאַנד,
וואָרום גרויס וועט זײַן דער טאָג פֿון יִזרְעֶאל.
3 זאָגט צו אײַערע ברידער: עַמִי,
און צו אײַער שוועסטער: רוּחָמָה.

4 קריגט אײַך מיט אײַער מוטער, קריגט אײַך,
וואָרום זי איז ניט מײַן ווײַב, און איך בין ניט איר מאַן;
און זאָל זי אָפּטאָן איר זנות פֿון איר פּנים,
און איר ניאוף פֿון צווישן אירע בריסט.
5 אַניט וועל איך זי אויסטאָן אַ נאַקעטע,
און זי לאָזן שטיין ווי אין טאָג פֿון איר געבאָרנשאַפֿט;
און איך וועל זי מאַכן ווי אַ מדבר,
און זי לאָזן ווערן ווי אַ טרוקן לאַנד,
און זי טייטן מיט דאָרשט.
6 און אירע קינדער וועל איך ניט דערבאַרימען,

וואָרום קינדער פֿון זנות זייַנען זיי.
7 וואָרום מזנה געווען האָט זייער מוטער,
פֿאַרמיאוסט האָט זיך זייער געווינערין.
וואָרום זי האָט געזאָגט:
איך וועל גיין נאָך מײַנע ליבהאָבער,
די וואָס גיבן מײַן ברויט און מײַן וואַסער,
מײַן וואָל און מײַן פֿלאַקס, מײַן אייל און מײַן טראַנק.
8 דרום זע, איך פֿאַרשטעל דײַן וועג מיט דערנער,
און וועל פֿאַרצאַמען אַ צאַם אַרום איר,
אַז זי זאָל אירע שטעגן ניט געפֿינען.
9 און זי וועט נאָכיאָגן אירע ליבהאָבער און זיי ניט דער-גרײַכן,
און זי וועט זיי זוכן און ניט געפֿינען;
און זי וועט זאָגן:
איך וועל גיין און זיך אומקערן צו מײַן ערשטן מאַן,
וואָרום דענצמאָל איז מיר בעסער געווען ווי אַצונד.
10 און זי ווייס ניט, אַז דאָס האָב איך איר געגעבן
די תּבואה, דעם ווײַן, און דאָס אייל;
און דאָס זילבער און גאָלד וואָס איך האָב איר געמערט,
האָבן זיי פֿאַרטאָן אויף בעל.
11 דרום וועל איך צוריקנעמען מײַן תּבואה אין איר צײַט,
און מײַן ווײַן אין זײַן געשטעלטער צײַט,
און איך וועל אַוועקרײַסן מײַן וואָל און מײַן פֿלאַקס,
וואָס איז געווען איר נאַקעטקייט צו פֿאַרדעקן.
12 און אַצונד וועל איך אַנטפּלעקן איר שאַנד
פֿאַר די אויגן פֿון אירע ליבהאָבער,
און קיינער וועט זי ניט מציל זײַן פֿון מײַן האַנט.
13 און איך וועל מאַכן אויפֿהערן איר גאַנצע פֿרייד;
איר יָום-טובֿ, איר ראָש-חודש, און איר שבת,
און אַלע אירע פֿײַערטעג.
14 און איך וועל פֿאַרוויסטן איר ווײַנשטאָק און איר פֿײַגנבוים,
וואָס זי האָט געזאָגט: אַ מתּנה זײַנען זיי מיר,
וואָס מײַנע ליבהאָבער האָבן מיר געגעבן;
15 און איך וועל זיי מאַכן פֿאַר אַ וואַלד,
און די חיה פֿון פֿעלד וועט זיי אויפֿעסן.
און איך וועל זיך רעכענען מיט איר
פֿאַר די טעג פֿון די בעל-געטער,

וואָס זי האָט גערײַכערט צו זיי,
און אָנגעטאָן אירע אוירינגען און איר צירונג,
און געגאַנגען נאָך אירע ליבהאָבער,
און אָן מיר האָט זי פֿאַרגעסן, זאָגט גאָט.
16 אָבער זע, איך רעד זי איבער,
און וועל זי אַוועקפֿירן אין מדבר,
און וועל רעדן צו איר האַרצן.
17 און איך וועל איר אָפּגעבן אירע ווײַנגערטנער דענצמאָל,
און דעם טאָל פֿון קומער פֿאַר אַ טיר פֿון האָפֿענונג;
און זי וועט דאָרטן זינגען ווי אין די טעג פֿון איר יוגנט
און ווי אין טאָג פֿון איר אַרויפֿגײן פֿון לאַנד מִצרַיִם.
18 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג, זאָגט גאָט,
וועסטו רופֿן: מײַן מאַן,
און וועסט מיך מער ניט רופֿן: מײַן אויבערהאַר.
19 און איך וועל אָפּטאָן די נעמען פֿון די בעַל-געטער פֿון איר מויל,
און זיי וועלן מער ניט געדאַכט ווערן מיט זייער נאָמען.
20 און איך וועל זיי שליסן אַ בונד אין יענעם טאָג,
מיט דער חיה פֿון פֿעלד, און מיט דעם פֿויגל פֿון הימל,
און מיט דעם שרץ פֿון דער ערד.
און אַ בויגן און שווערד און מלחמה וועל איך צעברעכן פֿון לאַנד,
און איך וועל זיי מאַכן ליגן אין זיכערקייט.
21 און איך וועל דיך פֿאַרקנַסן צו מיר אויף אייביק,
און דיך פֿאַרקנַסן צו מיר מיט רעכט און מיט גערעכטיקייט,
און מיט גענאָד און מיט באַרימהאַרציקייט.
22 און איך וועל דיך פֿאַרקנַסן צו מיר מיט טרײַשאַפֿט,
און וועסט דערקענען גאָט.
23 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועל איך ענטפֿערן, זאָגט גאָט,
וועל איך ענטפֿערן די הימלען,
און זיי וועלן ענטפֿערן דער ערד,
24 און די ערד וועט ענטפֿערן דער תּבואה,
און דעם ווײַן, און דעם אייל,
און זיי וועלן ענטפֿערן יִזרְעֶאל.
25 און איך וועל זי מיר אײַנזייען אין לאַנד,
און איך וועל דערבאַרימען די ניט דערבאַרימטע,

און וועל זאָגן צו ניט-מייַן-פֿאָלק: מייַן פֿאָלק ביסטו,
און ער וועט זאָגן: מייַן גאָט.

ג 1 און גאָט האָט צו מיר געזאָגט:
גיי ווידער האָב ליב אַ פֿרוי,
געליבט פֿון אַ ליבהאָבער, אָבער אַ נואפֿטע;
אַזוי ווי יהוה האָט ליב די קינדער פֿון ישׂראל,
און זיי קערן זיך צו פֿרעמדע געטער,
און האָבן ליב טרויבנקוכנס.

2 האָב איך זי מיר געקויפֿט פֿאַר פֿופֿצן זילבערשטיק, און אַ חומֶר
גערשטן, און אַ לֶתֶך גערשטן. 3 און איך האָב צו איר געזאָגט:

פֿיל טעג זאָלסטו מיר זיצן אַליין,
זאָלסט ניט מזנה זייַן,
און ניט געהערן צו קיין מאַן,
און דעסגלייַכן איך קעגן דיר.
4 וואָרום פֿיל טעג וועלן די קינדער פֿון ישׂראל
זיצן אָן אַ מלך, און אָן אַ האַר,
און אָן אַ שלאַכטאָפּפֿער, און אָן אַ זיילשטיין,
און אָן אַן אפֿוד און תּרפֿים.
5 דערנאָך וועלן די קינדער פֿון ישׂראל זיך אומקערן,
און זיי וועלן זוכן יהוה זייער גאָט,
און דוד זייער מלך,
און זיי וועלן אַנגסטן צו יהוה און צו זייַן גוטס,
אין סוף פֿון די טעג.

ד 1 הערט דאָס וואָרט פֿון גאָט, איר קינדער פֿון ישׂראל,
וואָרום גאָט האָט אַ קריג מיט די באַוווינער פֿון לאַנד,
ווייַל קיין אמת און קיין גענאָד,
און קיין דערקענונג פֿון גאָט איז ניטאָ אין לאַנד.
2 שווערן און לייקענען און טייטן
און גנבֿען און מזנה זייַן, זייַנען פֿאַרשפּרייט,

און בלוט אָן בלוט רירט זיך אָן.
3 דרום ווער טרויערן דאָס לאַנד,
און פֿאַרוועלקט ווערן וועט איטלעכער וווינער דערין,
מיט דער חיה פֿון פֿעלד, און מיטן פֿויגל פֿון הימל;
און אַפֿילו די פֿישן פֿון ים וועלן אײַנגעטאָן ווערן.
4 אָבער קײנער טאָר זיך ניט קריגן,
און ניט שטראָפֿן טאָר קײנער,
וואָרום דײַן פֿאָלק זײַנען אַזעלכע
וואָס קריגן זיך מיטן כּהן.
5 דרום וועסטו שטרויכלען בײַ טאָג,
און אויך דער נבֿיא וועט געשטרויכלט ווערן מיט דיר בײַ נאַכט,
און איך וועל פֿאַרשנײַדן דײַן מוטער.
6 פֿאַרשניטן ווערט מײַן פֿאָלק פֿון ניט פֿאַרשטאַנדיקײט;
ווײַל דו האָסט פֿאַראַכט וויסן,
דרום האָב איך דיך פֿאַראַכט פֿון צו זײַן מיר אַ כּהן;
אַז דו האָסט פֿאַרגעסן די תּורה פֿון דײַן גאָט,
וועל איך אויך פֿאַרגעסן אָן דײַנע קינדער.
7 ווי זײ האָבן זיך געמערט, אַזוי האָבן זײ געזינדיקט צו מיר;
וועל איך זײער כּבֿוד אויף שאַנד אומבײַטן.
8 זײ נערן זיך אויף די זינד פֿון מײַן פֿאָלק,
און אויף זײער פֿאַרברעך קוקן זײ אויס.
9 דרום וועט זײַן, אַזוי דאָס פֿאָלק אַזוי דער כּהן,
און איך וועל זיך רעכענען מיט אים פֿאַר זײַנע וועגן,
און זײַנע מעשׂים וועל איך אים אומקערן.
10 און זײ וועלן עסן און ניט זאַט ווערן,
זײ זײַנען מזנה, אָבער זײ וועלן זיך ניט מערן;
ווײַל זײ האָבן אויפֿגעהערט אויף גאָט צו אַכטן.
11 זנות און ווײַן און טרויבנזאַפֿט
באַנעמט דאָס האַרץ.
12 מײַן פֿאָלק פֿרעגט בײַ זײ האָלץ,
און זײַן שטעקן באַשײדט אים;
וואָרום אַ גײַסט פֿון זנות האָט פֿאַרפֿירט,
און זײ האָבן זיך אָפּגעקערט פֿון אונטער זײער גאָט.
13 אויף די שפּיצן בערג שלאַכטן זײ,
און אויף די הײכן רײכערן זײ,
אונטער אײַכנבוים און טאָפּאָל און טערעבינט,

ווײַל זײַן שאָטן איז גוט.
דרום זײַנען אײַערע טעכטער מזנה,
און אײַערע שניר זײַנען אומטרײַ
14 איך פֿאַרדענק ניט אײַערע טעכטער וואָס זיי זײַנען מזנה,
און אײַערע שניר וואָס זיי זײַנען אומטרײַ,
אַז זיי אַליין גייען מיט זונות אַוועק,
און מיט שאַנדווײַבער ברענגען זיי שלאַכטאָפּפֿער;
און דאָס פֿאָלק וואָס פֿאַרשטייט ניט, ווערט געשטרויכלט.
15 אויב דו ישׂראל ביסט מזנה,
זאָל זיך יהודה ניט פֿאַרשולדיקן;
און קומט ניט קיין גִלגָל,
און גייט ניט אַרויף קיין בית-אָוֶן,
און שווערט ניט: אַזוי ווי יהוה לעבט!
16 וואָרום אַזוי ווי אַ ווידערשפּעניקע קו
האָט ווידערשפּעניקט ישׂראל;
זאָל גאָט זיי אַצונד פּיטערן
ווי אַ שעפּס אין דערברייטערניש?
17 באַהעפֿט צו געצנבילדער איז אפֿרים,
לאָז אים צו רו.
18 גייט אָפּ זייער שִכרות,
זײַנען זיי אין זנות פֿאַרזונקען;
אײַנגעליבט אין שאַנד
זײַנען אירע באַשיצער.
19 דער ווינט האָט זיי אײַנגעבונדן אין זײַנע פֿליגלען;
און זיי וועלן זיך שעמען מיט זייערע שלאַכטאָפּפֿער.

ה

1 הערט דאָס צו, איר כֹּהנים,
און פֿאַרנעמט, איר הויז פֿון ישׂראל,
און איר הויז פֿון מלך, לייגט צו דאָס אויער,
וואָרום אויף אײַך איז אַ משפּט פֿאַראַן,
ווײַל אַ פּאַסטקע זײַט איר געווען פֿאַר מִצפָּה,
און אַן אויסגעשפּרייטע נעץ אויף תָּבוֹר.
2 און די אָפּקערער זײַנען אין שעכטן פֿאַרטיפֿט,
און איך בין אָפּגעטאָן בײַ זיי אַלעמען.

3 איך קען אפֿרים,
און ישׂראל איז ניט פֿאַרהוילן פֿון מיר;
וואָרום אַצונד האָסטו מזַנה געווען, אפֿרים,
פֿאַראומרייניקט געוואָרן איז ישׂראל.
4 זייערע מעשׂים לאָזן זיי ניט
זיך אמצוקערן צו זייער גאָט,
וואָרום אַ גײַסט פֿון זנות איז אין זיי,
און יהוה קענען זיי ניט.
5 און דער שטאָלץ פֿון ישׂראל וועט געבייגט ווערן פֿאַר זײַן פּנים,
און ישׂראל און אפֿרים וועלן געשטרויכלט ווערן דורך זייער זינד,
אויך יהודה טוט שטרויכלען מיט זיי.
6 מיט זייערע שאָף און מיט זייערע רינדער
וועלן זיי גיין זוכן גאָט,
אָבער זיי וועלן ניט געפֿינען –
ער האָט זיך אָפּגעטאָן פֿון זיי.
7 זיי האָבן אָן גאָט געפֿעלשט,
וואָרום פֿרעמדע קינדער האָבן זיי געבאָרן;
אַצונד וועט זיי אַ חודש
פֿאַרצערן מיט זייערע פֿעלדער.
8 בלאָזט אַ שופֿר אין גִבעָה,
אַ טרומייטער אין רָמָה;
שאַלט אין בית-אָוֶן:
קוק זיך אום, בנימין!
9 אפֿרים וועט צו וויסט ווערן אין טאָג פֿון שטראָף;
אין די שבטים פֿון ישׂראל טו איך עס צו וויסן אויף זיכער.
10 די האַרן פֿון יהודה זײַנען ווי גרענעצפֿאַרכאַפּער,
אויף זיי וועל איך אויסגיסן ווי וואַסער מײַן צאָרן.
11 געדריקט ווערט אפֿרים, צעבראָכן פֿון משפּט,
ווײַל ער איז ווילנדיק געגאַנגען נאָך קויט.
12 און איך בין ווי אַ מאָיל צו אפֿרים,
און ווי אַ פֿוילונג צו דעם הויז פֿון יהודה.
13 און אפֿרים האָט געזען זײַן קראַנקשאַפּט,
און יהודה זײַן ווּנד;
איז אפֿרים געגאַנגען צו אַשור,
און האָט געשיקט צום מלך „שטרייטער“;
אָבער ער קען אײַך ניט היילן,

און ער וועט ניט אָפּטאָן פֿון אײַך די ווּנד.
14 וואָרום איך וועל זײַן ווי אַ לײב צו אפֿרים,
און ווי אַ יונגלײב צום הויז פֿון יהודה;
איך, איך וועל פֿאַרצוקן און אַוועקגיין,
אַוועקטראָגן, און קיינער וועט ניט מציל זײַן.
15 איך וועל גיין, איך וועל זיך אומקערן צו מײַן אָרט,
ביז זיי וועלן זיך שפּירן שולדיקן; און זוכן מײַן פּנים;
אין זײער נויט וועלן זיי מיך פֿאָרשן:

ו
1 קומט און לאָמיר זיך אומקערן צו גאָט,
וואָרום ער האָט פֿאַרצוקט, און ער וועט אונדז היילן,
ער שלאָגט און ער וועט אונדז פֿאַרבינדן,
2 נאָך צוויי טעג וועט ער אנדז אויפֿלעבן,
אויפֿן דריטן טאָג וועט ער אונדז אויפֿריכטען,
און מיר וועלן לעבן פֿאַר אים.
3 און לאָמיר דערקענען, לאָמיר זיך יאָגן צו דערקענען גאָט;
זיכער ווי דער באַגינען איז זײַן אַרויסגאַנג;
און ער וועט קומען צו אונדז ווי דער רעגן,
און ווי שפּעטרעגן וואָס באַוועסערט די ערד.
4 וואָס זאָל איך טאָן צי דיר, אפֿרים?
וואָס זאָל איך טאָן צו דיר, יהודה?
אַז אײַער גוצקייט איז ווי אַ פֿרימאָרגנוואָלקן,
און ווי דער טוי וואָס פֿאַרגייט אין דער פֿרי.
5 דרום האָב איך [זיי] געהאַקט דורך די נבֿיאים,
זיי געהרגעט מיט די ווערטער פֿון מײַן מויל;
כּדי דײַן משפּט זאָל ווי דאָס ליכט אַרויס.
6 וואָרום גוצקייט האָב איך באַגערט און ניט שלאַכטאָפּפֿער,
און דערקענונג פֿון גאָט אײדער בראַנדאָפּפֿער.

7 אָבער זיי ווי מענטשן האָבן איבערגעטרעטן דעם בונד;
אָן האָבן זיי געפֿעלשט אָן מיר.
8 גלעָד איז אַ שטאָט פֿון אומרעכטטוער,
אויסגעטרעטן מיט בלוט.
9 און ווי באַנדעס וואָס לויערן אויף מענטשן,

איז די חברה פֿון די כֹּהנים;
זיי טייטן אויפֿן וועג קיין שכֶם,
יאָ, שענדלעכקייט באַגייען זיי.
10 אין הויז פֿון ישׂראל האָב איך שוידערהאַפֿטיקס געזען,
אָן איז זנות בײַ אפֿרים,
פֿאַראומרייניקט איז ישׂראל.
11 אויך אויף דיר, יהודה, האָט מען אַ שניט באַשערט.

אַז איך וויל אומקערן די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון מײַן פֿאָלק.

ז

1 ווי איך וויל היילן ישׂראל,
אַזוי ווערט אַנטפּלעקט די זינד פֿון אפֿרים,
און די בייזן פֿון שומרון;
וואָרום זיי באַגייען פֿאַלשקייט,
און אַ גנב ברעכט אײַן,
אַ באַנדע באַפֿאַלט אויף דער גאַס.
2 און זאָלן זיי זיך ניט אײַנרעדן אין זייער האַרצן,
אַל דאָס בייז זייערס געדענק איך;
אַצונד האָבן זייערע מעשׂים זיי אַרומגערינגלט,
אַקעגן מײַן פּנים זײַנען זיי.
3 מיט זייער בייז דערפֿרייען זיי דעם מלך,
און מיט זייערע ליגנס די האַרן.
4 אַלע זײַנען זיי נואפֿים,
ווי אַן אויוון אָנגעהייצט פֿון בעקער,
וואָס מע הערט בלויז אויף שאַרן
פֿון פֿאַרקנעטן דעם טייג ביז זײַן זויער ווערן.
5 אין דעם טאָג פֿון אונדזער מלך,
זײַנען די האַרן קראַנק פֿון ווײַנדערהיצונג;
ער אַליין שטרעקט אויס זײַן האַנט מיט די שפּעטער.
6 וואָרום זיי האָבן צוגעברייט זייער האַרץ
ווי אַן אויוון אין זייער לויער;
אַ גאַנצע נאַכט שלאָפֿט זייער בעקער,
פֿרימאָרגנס ברענט ער אַזוי ווי פֿלאַמפֿײַער.
7 זיי אַלע גליען ווי אַן אויוון,

און זיי פֿאַרצערן זייערע ריכטער;
אַלע זייערע מלכים זײַנען געפֿאַלן,
קיינער צווישן זיי רופֿט ניט צו מיר.

8 אפֿרים, ער מישט זיך מיט די פֿעלקער,
אפֿרים איז געוואָרן אַ ניט איבערגעקערטער קוכן.
9 פֿרעמדע האָבן אויפֿגעגעסן זײַן כּוח,
און ער מערקט ניט;
שוין גראָע האָר דורכגעשפּריצט בײַ אים,
און ער מערקט ניט.
10 און דער שטאָלץ פֿון ישׂראל איז געבויגן פֿאַר זײַן פּנים,
אָבער זיי קערן זיך ניט אום צו יהוה זייער גאָט, און זיי זוכן אים ניט
בײַ אַלעם דעם.
11 און אפֿרים איז געוואָרן ווי אַ נאַרישע טויב, אָן שׂכל,
מִצרַיִם האָבן זיי גערופֿן,
קיין אַשור זײַנען זיי געגאַנגען.
12 ווי זיי װעלן גיין, װעל איך אויסשפּרייטן אויף זיי מײַן נעץ,
ווי פֿויגלען פֿון הימל װעל איך זיי אַראָפּנידערן;
איך װעל זיי שטראָפֿן ווי איך האָב געלאָזט הערן זייער עדה.
13 ווײ צו זיי, וואָס זיי זײַנען אַוועק פֿון מיר!
פֿאַרוויסטונג אויף זיי, וואָס זיי האָבן געבראָכן אָן מיר!
און איך זאָל זיי אויסלייזן,
ווען זיי האָבן גערעדט ליגנס אויף מיר?
14 און זיי שרײַען ניט צו מיר מיט זייער האַרצן,
אַז זיי יאָמערן אויף זייערע געלעגערס;
װעגן תּבואה און ווײַן רודלען זיי זיך,
אָן מיר ווידערשפּעניקן זיי.
15 און איך האָב געלערנט,
געשטאַרקט זייערע אָרעמס,
אָבער זיי טראַכטן שלעכטס אויף מיר.
16 זיי קערן זיך, אָבער ניט צו דער הייך,
ווי אַ פֿאַלשער בויגן זײַנען זיי געוואָרן.
װעלן פֿאַלן דורכן שווערד זייערע האַרן
פֿאַר דעם צאָרן פֿון זייער צונג;
דאָס וועט זײַן אַ שפּאָט פֿון זיי אין לאַנד מִצרַיִם.

ח

1 צו דײַן גומען אַ שופֿר!
ווי אַן אָדלער קומט אויף גאָטס הויז;
ווײַל זיי האָבן איבערגעטרעטן מײַן בונד,
און קעגן מײַן תּורה פֿאַרבראָכן.
2 קען ישׂראל דען שרײַען צו מיר:
מײַן גאָט, מיר קענען דיך?
3 ישׂראל האָט פֿאַרלאָזט דאָס גוטס,
זאָל אים דער פֿײַנט נאָכיאָגן.
4 זיי האָבן געמאַכט מלכים, אָבער אָן מיר,
געמאַכט האַרן, און איך האָב ניט געוווּסט;
פֿון זייער זילבער און זייער גאָלד
האָבן זיי זיך געצנבילדער געמאַכט;
דרום וועט ער פֿאַרשניטן ווערן.
5 פֿאַרלאָזן ווערט דײַן קאַלב, שומרון;
מײַן צאָרן טוט גרימען אויף זיי;
ביז וואַנען נאָך וועלן זיי ניט קענען זיך רייניקן?
6 וואָרום עס קומט פֿון ישׂראל,
און דאָס האָט אַ מײַנסטער געמאַכט,
און קיין גאָט איז דאָס ניט;
פֿאַר וואָר, שפּענדלעך וועט ווערן דאָס קאַלב פֿון שומרון.
7 וואָרום ווינט זייען זיי,
און שטורעם וועלן זיי שנײַדן;
קיין זאַנג האָט עס ניט –
אַ שפּראָצונג וואָס ברענגט ניט קיין מעל;
טאָמער וועט עס ברענגען, וועלן עס פֿרעמדע אײַנשלינגען.

8 אײַנגעשלונגען געוואָרן איז ישׂראל,
אַצונד זײַנען זיי געוואָרן צווישן די פֿעלקער,
ווי אַ נישטווערטיקע כּלי.
9 וואָרום זיי זײַנען אַרויפֿגעגאַנגען צו אַשור,
אַ ווילדאייזל באַזונדער פֿאַר זיך;
אפֿרים האָט ליבשאַפֿט געדונגען.
10 אָבער הגם זיי דינגען צווישן די פֿעלקער,
וועל איך אַצונדערט זיי אײַנזאַמלען;
און זיי וועלן אָנהייבן מינער ווערן
פֿון דער משׂא פֿון מלך און האַרן.

11 וואָרום אפֿרים האָט געמערט מזבחות צום זינדיקן,
בײַ אים זײַנען מזבחות צום זינדיקן געווען.
12 ווי פֿיל פֿון מײַן תּוֹרא איך זאָל אים שרײַבן,
איז דאָס בײַ אים ווי פֿרעמד פֿאַררעכנט.
13 מײַנע בראַנדאָפּפֿער זאָלן זיי שלאַכטן פֿאַר פֿלייש און עסן,
גאָט טוט זיי ניט באַפֿיליקן.
אַצונד וועט ער געדענקען זייער פֿאַרברעך,
און וועט דערמאָנען זייערע זינד;
קיין מִצרַיִם וועלן זיי זיך אומקערן.
14 וואָרום ישׂראל האָט פֿאַרגעסן אָן זײַן באַשעפֿער,
און האָט פּאַלייען געבויט,
און יהודה האָט געמערט באַפֿעסטיקטע שטעט:
דרום וועל איך שיקן אַ פֿײַער אין זײַנע שטעט,
און עס וועט פֿאַרצערן אירע פּאַלאַצן.

ט 1 ניט פֿרייען זאָלסטו זיך, ישׂראל,
מיט שׂמחה אַזוי ווי די פֿעלקער,
וואָרום האָסט זיך אָפּגעקערט פֿון דײַן גאָט,
האָסט ליב געהאַט זוֹנה-לוין אויף אַלע תּבֿואה-שײַערן.
2 דער שײַער און דער קעלטער וועט זיי ניט שפּײַזן,
און דער פֿרישווײַן וועט פֿעלשן אָן זיי.
3 זיי וועלן ניט זיצן אין לאַנד פֿון גאָט,
און אפֿרים וועט זיך קיין מִצרַיִם אומקערן,
און אין אַשור וועלן זיי אומריינס עסן.
4 זיי וועלן ניט גיסן צו גאָט ווײַן,
און ניט אָנגעלייגט וועלן אים זײַן זייערע שלאַכטאָפּפֿער,
אַזוי ווי ברויט פֿון אַבֵלות וועט עס זיי זײַן,
אַלע וואָס עסן עס וועלן זיך פֿאַראומרייניקן;
וואָרום זייער ברויט וועט זײַן פֿאַר זייער לײַב,
עס וועט ניט קומען אין הויז פֿון גאָט.
5 וואָס וועט איר טאָן אין אַ יָום-טובֿ,
און אין אַ פֿײַערטאָג פֿון גאָט?
6 וואָרום זע, זיי זײַנען אַוועק פֿון דעם בראָך,
וועט מִצרַיִם זיי אײַנזאַמלען,

מוֹף וועט זיי באַגראָבן;
די שאַצן פֿון זייער זילבער, זיי וועט שטעכגעוועקס ירשען,
דערנער וועלן זײַן אין זייערע געצעלטן.
7 געקומען זײַנען די טעג פֿון רעכנשאַפֿט,
געקומען די טעג פֿון באַצאָלונג;
געוואָר וועלן וועט ישׂראל.

”אַ נאַר איז דער נבֿיא,
משוגע איז דער מאַן פֿון גײַסט!“
פֿון וועגן דײַן גרויס זינד,
און ווײַל גרויס איז די פֿײַנטשאַפֿט.
8 אַ לויערער איז אפֿרים אַקעגן מײַן גאָט,
דעם נבֿיא שטעלט ער אַ פֿאַסטקע אויף אַלע זײַנע וועגן,
פֿײַנטשאַפֿט אין הויז פֿון זײַן גאָט.
9 טיף פֿאַרדאָרבן זײַנען זיי,
אַזוי ווי אין די טעג פֿון גִבעָה;
ער וועט געדענקען זייער פֿאַרברעך,
ער וועט דערמאָנען זייערע זינד.

10 ווי ווײַנטרויבן אין מדבר
האָב איך געפֿונען ישׂראל,
ווי אַן ערשטפֿרוכט פֿון פֿײַגנבוים אין זײַן אָנהייב
האָב איך געזען אײַערע עלטערן;
זײַנען זיי געקומען קיין בעַל-פְּעוֹר,
און זיך אָפּגעשיידט צום שאַנדגעץ,
און געוואָרן אומווערדיק
ווי דאָס וואָס זיי האָבן ליב געקראָגן.
11 אפֿרים – ווי אַ פֿויגל וועט זייער כּבוד אַוועקפֿליען,
אויס געבורט, און אויס מוטערלײַב, און אויס טראָגשאַפֿט!
12 אַפֿילו אַז זיי וועלן אויפֿברענגען זייערע קינדער,
וועל איך זיי באַרויבן פֿון זיי,
אַז קיין מענטש זאָל ניט בלײַבן;
יאָ, ווי אויך צו זיי ווען איך טו זיך אָפּ פֿון זיי!
13 אפֿרים, ווי איך האָב צוֹר געזען,
איז געפֿלאַנצט אין אַ שיינעם אָרט,
אָבער אפֿרים וועט אַרויספֿירן

זייַנע קינדער צום טייטער
14 גיב זיי, גאָט, וואָס דו דאַרפֿסט זיי געבן!
גיב זיי אַ טראַכט וואָס פֿאַרוואַרפֿט,
און בריסט פֿאַרדאַרטע!
15 אַל דאָס בייז זייערס איז אין גִלגָל,
יאָ, דאָרט האָב איך זיי פֿייַנט געקראָגן;
פֿאַר די בייזע מעשׂים זייערע
וועל איך זיי פֿון מייַן הויז אַרויסטרייַבן;
איך וועל זיי מער ניט ליב האָבן;
אַלע זייערע האַרן זייַנען אָפּקערער.
16 געשלאָגן געוואָרן איז אפֿרים,
זייער וואָרצל איז פֿאַרטריקנט,
קיין פֿרוכט וועלן זיי ניט ברענגען;
אַפֿילו אַז זיי וועלן געבערן,
וועל איך טייטן די גלוסטיקע פֿון זייער לייַב.
17 פֿאַראַכטן וועט זי מייַן גאָט,
ווייַל זיי האָבן ניט צוגעהערט צו אים,
און זיי וועלן אומוואָגלען צווישן די פֿעלקער.

י

1 אַ גראָטענער ווייַנשטאָק איז ישׂראל געווען,
זייַן פֿרוכט פֿלעגט אַ ווערדע האָבן;
איז, וואָס מערער זייַן פֿרוכט,
האָט ער מזבחות געמערט,
וואָס שענער זייַן לאַנד,
האָבן זיי שענערע זייַלשטיינער געמאַכט.
2 זייער האַרץ איז צעטיילט;
אַצונד וועלן זיי זייער שולד לייַדן;
ער וועט צעברעכן זייערע מזבחות,
ער וועט פֿאַרוויסטן זייערע זייַלשטיינער.
3 פֿאַר וואָר, אַצונד וועלן זיי זאָגן:
ניטאָ קיין מלך ביי אונדז,
ווייַל מיר האָבן ניט מורא געהאַט פֿאַר גאָט;
און דער מלך, וואָס קען טאָן פֿאַר אונדז?
4 זיי רעדן גערייידן,

שווערן פֿאַלש, שליסן אַ בונד,
אָבער דער משפּט וועט שפּראָצן ווי ביטערקרויט
אויף די בײַטן פֿון פֿעלד.
5 אום די קעלבער פֿון בית-אָוֶן
וועלן אַנגסטן די ווינער פֿון שומרון;
וואָרום זײַן פֿאָלק טוט אויף אים טרויערן,
און זײַנע פּריסטער וועלן ציטערן וועגן אים,
וועגן זײַן כּבֿוד וואָס איז אַוועק פֿון אים.
6 אים אויך וועט מען קיין אַשור אַוועקפֿירן,
אַ מתּנה צום מלך ”שטרײַטער“;
שאַנד וועט קריגן אפֿרים,
און ישׂראל וועט זיך שעמען מיט זײַן באַראָט.
7 פֿאַרשניטן ווערט דער מלך פֿון שומרון,
אַזוי ווי שום אויפֿן וואַסער.
8 און פֿאַרטיליקט ווערן וועלן די במות פֿון אָוֶן,
די זינד פֿון ישׂראל;
דערנער און ווילדגעוועקס וועלן אויפֿגיין אויף זייערע מזבחות
און זיי וועלן זאָגן צו די בערג: דעקט אונדז צו!
און צו די הייכן: פֿאַלט אויף אונדז אַרויף!
9 מער ווי אין די טעג פֿון גִבעָה
האָסטו געזינדיקט, ישׂראל;
דאָרט האָט מען זיך אַקעגנגעשטעלט;
פֿאַר זיי אָבער וועט ניט קלעקן
אַ מלחמה ווי אין גִבעָה אַקעגן די פֿאַרברעכער.
10 ווען איך טו באַגערן, וועל איך זיי שטראָפֿן,
און פֿעלקער וועלן זיך אײַנזאַמלן קעגן זיי,
ווען מע שפּאַנט זיי אין זייערע צוויי יאָכרינגען.
11 און אפֿרים איז אַ קאַלב אַ געניטס,
צו דרעשן האָט עס ליב;
אָבער איך בין אַריבערגעגאַנגען
איבער איר פֿעטן האַלדז:
איך וועל אײַנשפּאַנען אפֿרים,
אַקערן זאָל יהודה,
בראָנעווען זאָל יעקבֿ.

12 זײַט אײַך פֿאַר גערעכטיקײט,
װעט איר שנײַדן לױט גענאָד;
אַקערט אײַך אַן אַקער,
װאָרום עס איז צײַט צו זוכן גאָט,
ביז ער װעט קומען און רעגנענען אױף אײַך גערעכטיקײט.
13 איר האָט געאַקערט שלעכטס,
האָט איר אומרעכט געשניטן,
האָט איר געגעסן די פֿרוכט פֿון ליגן;
װאָרום האָסט זיך פֿאַרזיכערט אױף דײַן װעג,
אױף די פֿיל גיבורים דײַנע.
14 דרום װעט אױפֿשטײן אַ חורבן אױף דײַנע מחנות,
און אַלע דײַנע פֿעסטונגען װעלן פֿאַרװיסט װערן,
װי שַלמַן האָט פֿאַרװיסט בית-אַרבֵאל, אין טאָג פֿון מלחמה –
מוטערס מיט קינדער זײַנען צעהאַקט געװאָרן.
15 אַזױ האָט געטאָן צו אײַך בית-אֵל,
פֿון װעגן אײַער בײזער שלעכטיקײט;
אין אַ פֿרימאָרגן פֿאַרשניטן װערט פֿאַרשניטן
דער מלך פֿון ישׂראל.

יא

1 אַז ישׂראל איז יונג געװען האָב איך אים ליב געהאַט,
און פֿון מִצרַיִם האָב איך גערופֿן מײַן זון.
2 װי זײ האָבן גערופֿן צו זײ,
אַזױ זײַנען זײ אַװעק פֿון זײ;
צו די בעַל-געטער האָבן זײ געשלאַכט,
און צו די געצן האָבן זײ געררײכערט.
3 און איך האָב געלערנט גײן אפֿרים,
זײ פֿאַר זײערע אָרעמס גענומען,
און זײ האָבן ניט געמערקט אַז איך האָב זײ פֿאַרהײט.
4 מיט מענטשלעכע שטריק האָב איך זײ צוגעצױגן,
מיט שנורן פֿון ליבשאַפֿט,
און איך בין זײ געװען
װי די אַראָפּנעמער פֿון דעם יאָך אױף זײערע קינבאַקן:
און עסן פֿלעג איך אים דערלאַנגען.
5 ער װעט זיך ניט אומקערן קײן לאַנד מִצרַיִם,

אָבער אַשור, ער וועט זײַן מלך זײַן,
ווײַל זיי האָבן ניט געוואָלט צוריקקערן.
6 און אַ שווערד וועט פֿאַלן אין זײַנע שטעט,
און וועט פֿאַרלענדן זײַנע ריגלען און פֿאַרצערן,
פֿון וועגן זייערע באַראָטונגען.

7 און מײַן פֿאָלק קווענקלט זיך אומצוקערן צו מיר,
און מע רופֿט אים צו דער הייך,
אָבער ער טוט זיך ניט דערהייבן.
8 ווי קען איך דיך איבערגעבן, אפֿרים?
דיך איבערענטפֿערן, ישׂראל?
ווי קען איך דיך מאַכן ווי אַדמָה?
דיך לאָזן ווערן ווי צבֹאים?
מײַן האַרץ קערט זיך אום אין מיר,
מײַן גאַנצע רחמנות צינדט זיך אָן.
9 איך וועל ניט אויספֿירן מײַן גרימצאָרן,
איך וועל מער ניט אומברענגען אפֿרים;
וואָרום גאָט בין איך און ניט אַ מענטש –
דער הייליקער צווישן דיר –
און איך וועל ניט קומען מיט צאָרן.
10 נאָך יהוה וועלן זיי גיין –
אַזו ווי אַ לייב וועט ער ברילן;
יאָ, ער וועט ברילן,
און די קינדער וועלן אײַלן פֿון מערב.
11 זיי וועלן אײַלן ווי אַ פֿויגל, פֿון מִצרַיִם,
און ווי אַ טויב, פֿון לאַנד אַשור,
און איך וועל זיי באַזעצן אין זייערע הײַזער,
זאָגט גאָט.

יב

1 אַרומגערינגלט מיט ליגן האָט מיך אפֿרים,
און מיט באַטרוג דאָס הויז פֿון ישׂראל;
און יהודה איז נאָך אַלץ פֿרײַגעלאָזט מיט גאָט,
און מיט דעם הייליקן געטרײַען.
2 אפֿרים לויפֿט נאָך ווינט, און יאָגט זיך נאָך מזרח-ווינט,

אַ גאַנצן טאָג מערט ער ליגן און רויב;
און אַ בונד מיט אַשור שליסן זיי,
און אייל ווערט קיין מִצרַיִם געפֿירט.
3 אָבער גאָט האָט אַ קריג מיט יהודה,
און וועט זיך רעכענען מיט יעקב לויט זײַנע וועגן,
לויט זײַנע מעשׂים וועט ער אים אומקערן.
4 אין מוטערלײַב האָט ער בײַם טריט געכאַפּט זײַן ברודער,
און מיט זײַן כּוח האָט ער געשטריטן מיט אַ גאָט;
5 יאָ, ער האָט געשטריטן קעגן אַ מלאך און איז בײַגעקומען;
ער האָט געוויינט און זיך געבעטן בײַ אים:
אין בית-אֵל וועט ער אים טרעפֿן,
און דאָרטן וועט ער רעדן מיט אים.
6 און יהוה איז דער גאָט פֿון צבָאות,
יהוה איז זײַן געדעכעניש.
7 דרום זאָלסט דו צו דײַן גאָט זיך אומקערן;
פֿרומקייט און גערעכטיקייט היט אָפּ,
און האָף צו דײַן גאָט תּמיד.

8 כּנַעַן האָט פֿאַלשע וואָגשאָלן אין זײַן האַנט,
צו באַרויבן האָט ער ליב.
9 און אפֿרים זאָגט: פֿאַר וואָר, איך בין רײַך,
איך האָב מיר דערגרײַכט אַ פֿאַרמעג;
אין אַל מײַן מי וועט מען בײַ מיר ניט געפֿינען
אַן אומרעכט וואָס איז אַ זינד.
10 אָבער איך בין יהוה דײַן גאָט
פֿון לאַנד מִצרַיִם אָן,
איך וועל דיך ווידער מאַכן וווינען אין געצעלטן,
ווי אין די טעג פֿון יענער צײַט.
11 און איך האָב גערעדט צו די נבֿיאים,
און איך האָב זעאונגנען געמערט,
און דורך די נבֿיאים פֿלעג איך משלים געבן.
12 אַז גִלעָד איז נישטיקייט,
לויטער פֿאַלשקייט זײַנען זיי געוואָרן!
אין גִלגָל האָבן זיי אָקסן געשלאַכט;
יאָ, זייערע מזבחות זײַנען ווי הויפֿנס
אויף די בײַטן פֿון פֿעלד.

13 און יעקב איז אַנטלאָפֿן אין פֿעלד פֿון אַרָם,
און ישׂראל האָט געדינט אום אַ ווײַב,
און אום אַ ווײַב האָט ער שאָף געהיט.
14 און דורך אַ נבֿיא האָט גאָט אויפֿגעבראַכט ישׂראל פֿון מִצרַיִם,
און דורך אַ נבֿיא איז ער אָפּגעהיט געוואָרן.
15 ביטער דערצערנט האָט אפֿרים,
דרום וועט ער אויסלאָזן זײַן בלוט אויף אים,
און זײַן לעסטערונג וועט אים אומקערן זײַן האַר.

יג

1 אַז אפֿרים האָט גערעדט איז געווען אַ ציטערניש,
דער הויב איז ער געווען אין ישׂראל;
האָט ער זיך פֿאַרשולדיקט מיט בעַל, און איז געשטאָרבן.
2 און אַצונד זינדיקן זיי אַלץ מער,
אונהאָבן זיך געמאַכט אַ געגאָסן בילד פֿון זייער זילבער,
געצן לויט זייער שׂכל,
דאָס ווערק פֿון מײַנסטערס אַלע.
אויף זיי קען מען זאָגן:
מענטשן שעכטן זיי, קעלבער קושן זיי.
3 דרום וועלן זיי זײַן ווי אַ פֿרימאָרגנוואָלקן,
און ווי דער טוי וואָס פֿאַרגייט אין דער פֿרי,
ווי שפּריי וואָס ווערט אַוועקגעבלאָזן פֿון שײַער,
און ווי רויך דורכן פֿענצטער.

4 און איך בין יהוה דײַן גאָט
פֿון לאַנד מִצרַיִם אָן,
און קיין גאָט אַחוץ מיר קענסטו ניט,
און ניטאָ קיין העלפֿער אויסער מיר.
5 איך האָב דיך דערקענט אין דער מדבר,
אין אַ לאַנד פֿון טריקעניש.
6 ווי זיי האָבן זיך געפֿיטערט,
אַזוי זײַנען זיי זאַט געוואָרן;
זיי זײַנען זאַט געוואָרן,
און זייער האַרץ האָט זיך דערהויבן,
דערפֿאַר האָבן זיי פֿאַרגעסן אָן מיר.

7 דרום בין איך צו זיי ווי אַ לייב געוואָרן,
ווי אַ לעמפּערט אויפֿן וועג וועל איך לויערן;
8 איך וועל זיי באַגעגענען ווי אַ בערינטע פֿון קינדער באַרויבט,
און איך וועל אויפֿרײַסן דעם שייד פֿון זייער האַרצן,
און וועל זיי אויפֿעסן דאָרטן ווי אַ לייבינטע;
די חיה פֿון פֿעלד וועט זיי צערײַסן.

9 דיך האָט אומגעבראַכט ישׂראל,
וואָס דו ביסט קעגן מיר, קעגן דײַן הילף.
10 וווּ דען איז דײַן מלך,
ער זאָל דיך העלפֿן אין אַלע דײַנע שטעט?
און דײַנע ריכטער, וואָס דו האָסט געזאָגט:
גיב מיר אַ מלך און האַרן?
11 איך גיב דיר אַ מלך אין מײַן כּעס,
און נעם אַוועק אין מײַן גרימצאָרן.

12 אײַנגעבונדן איז די זינד פֿון אפֿרים,
באַהאַלטן איז זײַן חטא.
13 ווייען פֿון אַ געווינערין וועלן קומען אויף אים;
אַ ניט קלוג קינד איז ער,
וואָרום עס איז צײַט, ער זאָל ניט שטיין בלײַבן
אין דעם געבעראָרט פֿון קינדער.
14 זאָל איך פֿון דער האַנט פֿון אונטערערד זיי אויסלייזן?
זאָל איך פֿון טויט זיי אויסקויפֿן?
וווּ זײַנען דײַנע מגפֿות, טויט?
וווּ דײַן פּעסט, אונטערערד?
דערבאַרימונג זאָל פֿאַרבאָרגן זײַן פֿון מײַנע אויגן.
15 וואָרום ער מעג וואַקסן צווישן טײַכגראָזן,
וועט קומען אַ מזרח-ווינט,
אַ שטורעם פֿון גאָט פֿון מדבר גייט אויף
און טרוקן ווערן וועט זײַן ברונעם,
און אויסטריקענען וועט זײַן קוואַל;
ער וועט צערויבן דעם שאַץ פֿון אַלע גלוסטיקע זאַכן.

יד

1 פֿאַרשולדיקט איז שומרון,
וואָרום זי האָט ווידערשפּעניקט אָן איר גאָט;
דורכן שווערד וועלן זיי פֿאַלן,
זייערע קליינע קינדער וועלן צעהאַקט ווערן,
און זײַנע טראָגעדיקע וועלן אויפֿגעשפּאָלטן ווערן.

2 קער זיך אום, ישׂראל, צו יהוה דײַן גאָט,
וואָרום האָסט געשטרויכלט דורך דײַנע זינד.
3 נעמט מיט אײַך ווערטער,
און קערט אײַך אום צו גאָט;
זאָגט צו אים: פֿאַרגיב אַלע זינד,
און נעם אָן דאָס גוטע;
און לאָמיר צאָלן אָנשטאָט אָקסן מיט אונדזערע ליפּן.
4 אַשור וועט אונדז ניט העלפֿן,
אויף פֿערד וועלן מיר ניט רײַטן,
און מיר וועלן מער ניט זאָגן "אונדזער גאָט"
צום ווערק פֿון אונדזערע הענט;
וואָרום דורך דיר ווערט דערבאַרימט דער עלנדער.

5 איך וועל היילן זייער אָפּקערונג,
איך וועל זיי ליב האָבן האַרציק,
וואָרום מײַן צאָרן האָט זיך אָפּגעקערט פֿון אים.
5 איך וועל זײַן ווי דער טוי צו ישׂראל;
ער וועט בליען ווי אַ ליליע,
און שלאָגן זײַנע וואָרצלען ווי דער לבנון.
7 זײַנע צווײַגן וועלן זיך שפּרײַטן,
און זײַן גלאַנץ וועט זײַן ווי פֿון איילבערטבוים,
און אַ ריח וועט ער האָבן ווי דער לבנון.
8 די וואָס זיצן אין זײַן שאָטן
וועלן ווידער אויפֿברענגען תּבואה,
און זיי וועלן בליען ווי אַ ווײַנשטאָק;
זײַן דופֿט ווי דער ווײַן פֿון לבנון.
9 אפֿרים וועט זאָגן:
וואָס קער איך זיך אָן מער מיט געצנבילדער.
איך ענטפֿער, און וועל אים אָנקוקן;

איך בין ווי אַ צווײַגהאַפֿטיקער ציפּרעס;
פֿון מיר ווערט געקראָגן דײַן פֿרוכט.

10 ווער קלוג איז זאָל דאָס פֿאַרשטיין,
ווער פֿאַרשטאַנדיק זאָל עס מערקן,
וואָרום רעכטפֿאַרטיק זײַנען די וועגן פֿון גאָט,
און די גערעכטע גייען אין זיי,
און די פֿאַרברעכער ווערן געשטרויכלט אין זיי.

© 2005 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.